

“Avui, en la batalla, penseu en mi”

Luca GV Arrigoni

Què faràs quan et llancin una granada sonora? “És un arma perillosa, de color taronja. Després de cinc segons d'impactar contra el terra, esclatarà. L'explosió pot ferir-te, però el pitjor és el que ve després. El so és tan potent que et deixarà sorda”. Mansour, que ens prepara per a la manifestació de demà, ho explica i tot seguit li llança un flascó de plàstic a una dona anglesa. Diu: “demà l'exèrcit israelià te les llançarà de veritat”. La dona fingeix espantar-se, agafa la granada i li llança de tornada a Mansour. Després s'allunya, arrossegant-se, amb els seus 60 anys a sobre. Alguns dels internacionals, que assisteixen a la II^a Conferència sobre Resistència Popular i No violenta de Palestina, aplaudeixen el gest de la dona. Mansour sembla contrariat. S'ajup i agafa de tornada el flascó i diu: “La nostra primera reacció, quan algú ens ataca sempre és la de respondre amb la mateixa violència; a vegades augmentada. Però jo us demano que mirem més enllà: hem de mostrar-li al món que els Palestins no som violents. Us demano que si us llancen una granada sonora, aviseu a crits als vostres companys, us tapeu les oïdes i obriu la boca. ¡Protegiu-vos! Però no li'n llanceu de tornada a l'exèrcit”. També ens explica com reaccionar davant els cops dels soldats, “seieu i crideu que sou pacifistes i internacionals”, davant el gas lacrimogen, “observeu la direcció del vent i poseu-vos de l'altre costat”, què fer si els soldats comencen a disparar bales de goma, “gireu-vos i tapeu-vos la nuca i recordeu que no està permès que us disparin a menys de 60 metres”. Stéphane Frederic Hessel, l'ambaixador de França a Tel-Aviv que va participar en la redacció de la Declaració Universal dels Drets Humans, li pregunta a Mansour: “I si ens disparen munició activa?”. Mansour es queda un moment en silenci; ens diu que, en aquest cas, ningú podrà ajudar-nos. “Jo hi seré amb vosaltres. Però si comencen a disparar seré el primer en sortir corrents”. Una dona francesa sembla espantada. Pregunta si els soldats israelians han disparat contra manifestants altres vegades. Mansour respon que sí: “Fa un any ens vam manifestar ciutadans palestins, sense presència d'internacionals. Van morir tres persones. Aquesta és la raó per la qual us demanem, als internacionals, que us interposeu entre l'exèrcit i nosaltres. Creiem que a vosaltres no us dispararan tan fàcilment”. Hi ha unes cent persones escoltant. La por està en totes les cares.

L'endemà, esmorzar amb Martí Olivella, de l'ONG Catalana: NOVA, que ha finançat la conferència, i amb Mohammad Alkhatib, un dels membres destacats del Comitè Popular de Bil'in. La seva dona ens ha preparat una pizza, d'estil palestí, i pastes i te. Menjo un tros de pizza. Després un altre. Quan la dona m'ofereix un tercer li dic que no puc més. Mohammad em diu que aprofiti per menjar tot el que pugui: “A Palestina, cada vegada que mengem, creiem que serà l'última vegada. La batalla començarà d'aquí a poc, així que menja.” Haurà una conferència de premsa davant del mur de separació entre Israel i Palestina a les 11:30. Assistirà el Portaveu i Ministre del Nou Govern d'Unitat Palestí, Dr. Mustafá Bargouti. Mohammad em demana que no hi vagi: “pot ser perillosa”. S'acomiada de la seva dona amb una somriure i agafa en braços als seus tres fills. Tenen prohibit assistir a manifestacions. El més gran, Walid, acaba de complir quatre anys i el petit encara camina a les palpenes. Els abraça i els besa i els diu: “Avui, en la batalla, penseu en mi”. Hem quedat a trobar-nos a la 13:00 davant de la Mesquita de Bil'in. Allà començarà la manifestació. Dos quilòmetres de marxa. El nostre objectiu és que els habitants del poble, acompanyats pels cent vint internacionals que han acudit a la conferència, realitzin una acció pacífica. Hem de crear una cadena humana front al mur. Exigir, així, el final de l'ocupació militar israeliana sobre Palestina. El final de tota violència. A les 11:30 vaig corrents cap a la

televisió. La dona de Mohammad obre la porta de la meua habitació i em diu: “¡Bil'in in the TV! ¡Bil'in in the TV!” En la cadena Dubaití Al-Jazeera, una de les més vistes del món àrab, el Dr. Mustafa Bargouti li parla a la premsa. Parla en anglès, perquè els pocs occidentals que l'escoltem puguem entendre'l. Demana l'immediat alliberament del periodista d'Al-Jazeera que van detenir la setmana passada. “Què va passar?” Li ho pregunto a l'alcalde, que fuma un Marlboro al meu costat. Em diu que les manifestacions pacífiques de Bil'in contra el mur (fan una cada setmana des de fa dos anys) atreuen cada vegada més premsa. Les autoritats israelianes estan preocupades per la notorietat que anem aconseguint. Per aquesta raó, fa temps que detenen als reporters que assisteixen a les manifestacions. “Però què va fer?” Insisteixo. Assistir a la manifestació i gravar-la. Res més. A la televisió, Bargouti, aixeca la veu: “No vull que les televisions facin propaganda a favor de Palestina. No vull que els internacionals que han assistit a aquesta conferència ens defensin. No vull que es parli bé de nosaltres. Només demano que qui parli, digui la veritat. Mireu a les meves esquenes, mireu el mur que han construït les autoritats israelianes. Potser no ha declarat l'ONU que la seva construcció és il·legal? No veieu la veritat? Aquesta ciutat a les meves esquenes és una colònia israeliana de 50.000 habitants construïda en territori Palestí. No la veieu? Aquest mur ha robat al municipi palestí de Bil'in el 70% de les seves terres. No ho veieu? Aquest petit poble porta dos anys manifestant-se. A aquesta gent els hi han tallat les seves oliveres. Han detingut als seus fills, als seus pares, a les seves mares. Els disparen cada setmana, els tiren gasos, els peguen amb pals. Alguns d'ells han mort. Però avui tornaran a manifestar-se de manera pacífica en defensa de la legalitat internacional. Qui són els terroristes? No ho veieu?”.

A la 13:00 estic al terrat de la casa d'Abdallah, el President del Comitè Popular de Bil'in, a uns metres de la mesquita del poble. Des d'allà, a dos quilòmetres de distància, observo com un pacifista de Puerto Rico, Tito Kayak, escala una torre de vigilància israeliana. És un escalador activista que ja va col·locar, fa uns anys, una bandera de Puerto Rico en la corona de l'Estàtua de la Llibertat, a Nova York. La torre és alta, d'uns 50 metres, i és un dels símbols més odiats de l'ocupació israeliana. La cambra que hi ha en el seu cim, observa tots els moviments dels habitants del poble. És com el gran germà. Si passeges pel carrer, no pots fugir de la seva mirada. Tito sembla passar-s'ho malament en els últims moments, se'l veu dubtar, però aconsegueix escalar-la, tapa la cambra, desplega una bandera Palestina i es posa a cridar: “Stop the Apartheid Wall! Pareu la construcció del mur de l'Apartheid!”. També crida: “Viva Puerto Rico lliure”. Un grup de cinc pacifistes crida sota la torre: “¡Tito!, ¡Tito!, ¡Tito!”. I també: “Viva Puerto Rico”, “Freedom for Palestine”. Bargoutiriu. Li pregunto a Abdallah què li pot ocórrer quan baixi. “Si no l'ajudem, pot ser que el deportin. Passarà uns dies a la presó, segurament”. Li pregunto si al llarg d'aquests dos anys de resistència, hi ha hagut moltes detencions. Em diu que la gran part dels habitants de Bil'in han estat detinguts en alguna ocasió. Que alguns estan a la presó des de fa més d'un any. Torno a mirar a Tito, que segueix cridant. La cosa no és tan senzilla com passar uns dies entre reixes. Entre els mètodes de tortura utilitzats pels israelians es compten “Shabeh” (privar de somni amb lligams, en posicions doloroses i amb el cap cobert), “Gambaz” (Obligar a estar en gatxoneta durant més de dues hores), “Tiltul” (sacsejar amb violència al detingut) i “Khazana” (Tancada en un armari). Altres mètodes inclouen pallisses, pressió als genitals i exposició al fred i a la calor. Diu Amnistia Internacional que “Hi ha una acceptació general entre la Comunitat Internacional que Israel ha legalitzat l'ús de la tortura”. Si no aconseguim que la manifestació arribi fins al mur i Tito, que segueix cridant en el cim de la torre, se sumi al grup, ho pot passar molt malament. Miro al grup de palestins que envolten a Abdallah. Cap d'ells creu que puguem aconseguir-ho.

Al cap d'uns minuts comencem a caminar. Abdallah agafa l'altaveu i recorda a tots que la manifestació serà noviolenta, que no s'han de tirar pedres. En totes les accions de protesta a Palestina es llancen pedres a l'exèrcit israelià. Li pregunto a Naseer, un

noi del poble, si això sempre és així: “Ho feu perquè estan tots aquests internacionals? De veritat porteu dos anys manifestant-vos i mai heu tirat pedres?” Naseer es riu. Diu: “Sempre som noviolents, però quan la manifestació es dispersa no impedim que els nens del poble tirin pedres. És un símbol de la resistència palestina”. Torna a riure's: “Per a la manifestació d'avui tots els pares han prohibit als seus fills que ho facin”. Seguim avançant. A uns pocs metres camina també Mairead Corrigan Maguire, la que va ser Premi Nobel de la Pau de 1976 per la seva labor pacifista a Irlanda del Nord. Va donar una de les xerrades inaugurals de la Conferència sobre Resistència Popular Noviolenta de Bil'in. Vaig anotar algunes frases del seu discurs: “Quan renunciem a la guerra, quan defensem els drets humans i la legalitat internacional, quan contribuïm a construir un món on no s'assassini, quan busquem solucions noviolentes als nostres problemes, llavors estem construint l'era de la família humana”. Penso en l'idealista discurs i observo el que passa al meu voltant. Entre nosaltres, està Amira Haas, la corresponsal de l'Haaretz, Ilan Pappé, el famós professor de la Universitat d'Haifa, i variats representants dels moviments socials, organitzacions, ONG, parlaments i governs de tot el món. Inclosos membres de la Knesset (el parlament d'Israel) contraris a l'ocupació. Hi ha un pacifista Indi, seguidor dels ensenyaments de Mahatma Gandhi, que camina portant un estendard: “Repara el món, no el destrueixis”. Els pocs italians que han assistit, porten la multicolor bandera de PACE. Els internacionals, comptant als israelians, hem de ser unes dues-centes persones. Moltes de 60 o 70 anys. Anem cantant cançons palestines que cap de nosaltres, els internacionals, entenem. No sonen molt pacífiques. Anem aplaudint. Entre oliveres. En Bil'in. I enfront de la manifestació? Encara a un quilòmetre de distància, hi ha un grup de militars en formació, uns deu jeeps amb estètica de camuflatge, un camió cisterna blanc amb un canó d'aigua a sobre, uns 50 soldats i 50 metralletes de munició activa i disparadors de granades de gas lacrimogen i milers de bales de goma (en realitat, són pilotes d'acer recobertes de goma) i granades sonores i pals i escuts i cascos. Un petit exèrcit en silenci, esperant a sis-cents civils desarmats cantant.

Però no esperen que arribem. Encara estem lluny del mur quan comencen a ploure granades de gas lacrimogen. No s'ha llançat ni una sola pedra. No hi ha hagut provocacions. Han vist que ens acostàvem i han decidit disparar. Les primeres es dirigeixen cap a un lloc de la premsa internacional. Després comencen a ploure sobre la gent. La por en totes les cares. Les granades abans d'arribar, avisen. Travessen el cel deixant al seu pas una estela de fum. Fan soroll. Naseer em crida que corri cap a les oliveres que creixen a la dreta del camí. Em diu que miri cap al cel. Que esquivi les granades que cauen per tot arreu. Si una granada de gas lacrimogen m'atrapa, podria ferir-me de gravetat. Avancem cap al mur, entre oliveres. El grup s'ha dispersat en diverses direccions. En el meu grup, som uns quaranta internacionals caminant amb la mans aixecades. L'exèrcit israelià, de l'altre costat del mur, comença a disparar-nos bales de goma. Una pacifista argentina, Azucena, rep un impacte en la seva cama a menys de deu metres. Totes les convencions internacionals prohibeixen que un exèrcit dispari contra civils desarmats. Hi ha militars que ho consideren una qüestió d'honor. Israel diu que només dispara bales de goma a persones que estiguin a una distància mínima de seixanta metres. A Azucena li dispara un militar israelià de 18 anys a menys de deu metres. Imagino que no va tenir en compte e“l'honor militar”. Només volia que ens allunyéssim del mur. Ella comença a sagnar, però segueix caminant. Després s'observa la cama i comença a coixejar cap a un lloc d'auxili. Les granades de fum poden travessar pel cel una distància de centenars de metres. Volen amb força. A sis metres de distància, a una dona francesa li disparen una granada directament en l'estómac. Un noi grec els crida en castellà: “Però què fas?” després l'insulta “No veus que no anem armats? No ens disparis!” Després rep dos impactes seguits de bales de goma. Un en el cul. L'altre anava dirigit a la seva cara. Ell, esquiva el cop i ho acaba rebent en l'espatlla. També s'allunya adolorit.

Un grup de manifestants ha aconseguit travessar les oliveres i arribar fins als soldats. Estan a pocs metres del mur. Se'ls sent cridar. El gruix dels manifestants segueix al camí. Uns voluntaris van carregant a collibè als ferits i els acosten a unes ambulàncies pròximes. Veig l'estendard del pacifista indi embolicat en un núvol de gas lacrimogen. És un gas violent. Hi ha gent que vomita. Persones que perden la vista uns minuts. Hi ha persones tremolant al mig de la carretera. Han perdut la consciència. Els successos van ràpid. Passen les hores. Les bales de goma també passen. Per damunt. Al meu costat. Un membre del Comitè Popular ens diu que el Portaveu i Ministre d'Informació del Govern Palestí està en l'avançada que ha arribat fins als soldats. Que li estan pegant amb pals i que l'intenten detenir, i que els palestins i internacionals que l'acompanyen han creat una pinya al seu voltant per protegir-lo. Que estan exhaustos i necessiten ajuda. Miro cap al grup d'avançada i distingeixo com tres soldats apallissen a un grup de persones estirades a terra. Mairead Corrigan Maguire, la Premi Nobel de la Pau, es dirigeix cap al front del gruixut de la manifestació. El travessa. Va de camí cap als soldats. Aixeca la mans. Crida que és no violenta. Que és internacional. Li tiren una granada de gas lacrimogen que cau a la seva dreta. Està a uns 20 metres dels soldats. Ells saben qui és. L'han vist fa unes hores donant una conferència de premsa al costat del Dr. Bargouti. Una altra granada de gas lacrimogen cau enfront d'ella. Després l'atrapen amb una bala de goma. Una altra bala de goma. Ella cau. Té uns 65 anys. A terra li plou una última granada de gas lacrimogen. Ella ho respira. Un home se li acostava corrents, l'agafa en braços. Ella vomita sang. Sagna pel nas. Un portalliteres se li acostava. La carreguen. Ella segueix escopint sang. Plora. Es neteja amb una gasa. Va dient que no passa res. Que de seguida li passarà. La protegeixen darrera d'una olivera. Una olivera de dos mil anys. Ella insisteix: "Estic bé". Un periodista alemany li passa el telèfon mòbil per a una entrevista en directe. Ella accepta. La sento repetir que no li passa res. De veritat no passa res per ferir a una premi Nobel de la Pau? Això sembla. Després la sento plorar explicant la situació que es viu en Bil'in. Potser és pel gas.

"Cal formar un grup de voluntaris disposats a caminar cap a l'avançada on hi ha el Dr. Mustafa Bargouti". "Cal ajudar als nostres companys". Ho diu un dels membres del Comitè Popular de Bil'in. Hi ha molta por en totes les cares. Al capdavant de la manifestació ja sols queden els joves i, sobretot, els palestins. Hi ha hagut uns 20 ferits. Costa decidir-se. Però al final vam sortir. Unes 30 persones avancem entre les granades de gas. Caminem molt lentament. Amb la mans aixecades. És estúpid fer-ho. A una noia italiana la fereixen sota l'estómac; mentre tenia la mans aixecades. El grup segueix caminant. Ja arribem. El grup de manifestants que s'havia acostat més al mur ens veu. S'aixequen. Ells també caminen cap a nosaltres. Cessen els trets de bales de goma. Ja no hi ha granades. Una noia comença a aplaudir. Després tots. I ja està. Estem junts. Hi ha abraçades. Sobretot s'abraça al Dr. Bargouti. Sembla cansat. Tornem a cantar. Un home agafa l'altaveu: "The wall will fall"/ "El mur caurà". Us puc jurar que sembla una victòria. Eufòria. Segueixen les abraçades. Després del retrobament ens tornem a dirigir cap als soldats. Ara estem a uns pocs metres del mur. No ens disparen. No ens llancen gasos. Ens seiem. Tots. Enfront dels soldats. Ells ens graven. Mohammad demana l'altaveu. Parla amb els soldats. Després es dirigeix a nosaltres. El primer que ens demana és que mirem cap a Tito Kayak. Segueix dalt de la torre. Alça un puny. Crida "Llibertat per a Palestina". Nosaltres: "¡Tito!, ¡Tito!". Mohammad ens demana silenci. Vol parlar. "Vull donar-vos les gràcies. Vull donar-vos les gràcies a tots els qui heu participat en aquesta manifestació. Als internacionals, als israelians, als meus amics de Bil'in: gràcies. Gràcies per haver suportat els cops, els gasos, les bales de goma. Gràcies per estar amb nosaltres en la nostra lluita per la llibertat i contra el mur de l'apartheid. Però sobretot vull donar-vos les gràcies... per haver suportat tot això i que ningú de vosaltres hagi respost amb violència als soldats. Hi ha 24 ferits entre els assistents. Però ningú de nosaltres ha llançat una pedra, ni ha disparat, ni ha respost a la violència amb més violència". Els assistents, exhaustos,

aplaudeixen. Mohammad segueix parlant: “Vull demanar-vos alguna cosa. Us demano que torneu als vostres països i ho compteu. Compteu el que ha ocorregut avui. No defenseu a Bil'in. No us ho demano. Dieu sol el que heu vist. La veritat.”